

Gál-Kézi Anna Róza: A csodákkal teli Zengő

Egyszer régen, nem is olyan régen, élt egy kislány, akit Katicának hívtak. Katicának tengerkék szeme, ébenfekete derékig érő, hullámos haja volt. Vállán fenyőzöld köpeny csüngött, mely alatt barna szoknyát hordott. Kis lábain bőr csizmát viselt. Katica nemrég töltötte be a nyolcadik évét.

Egy májusi reggelen Katica és családja eldöntötte, hogy tesznek egy túrát a Zengőre. Mindenki nagyon lelkesedett az ötletért, így hát útnak indultak és nem is olyan sokára már ott bandukoltak a Zengő aljánál.

Mentek, mendegéltek és egyszercsak Katica motoszkálást hallott a fűszálak közül. Eszeveszetten odaszaladt, hogy megnézzze, mi lehet ez a furcsa hang. Eközben a szülei elmélyülten beszélgettek, a kistesói pedig vígan játszadoztak, így hát nem vették észre, hogy Katica nincs velük. S visszatérve a motoszkáláshoz. Katica nézte, kutatta a fűcsomók között az érdekes hangot és egyszercsak elkerekedett a szeme. Egy öreg, fehér szakállas, piros sapkás manó állt előtte. Katicának eszébe sem volt sikkantani, csak némán nézte tovább a manót. És ekkor a manó megtörte a csendet. Megköszörülte a torkát és ezt mondta:

Jó napot kisasszony,

Én Páfrány bácsi vagyok,

Mesélek egy kicsit és pár dolgot mutatok.

Én vagyok a híres erdei vezető,

S megmutatom neked, mit rejthet a Zengő.

S ekkor Katica is felbátorodott, mivel ilyen kedves manóval van dolga.

-Jó napot Páfrány bácsi! Engem Katicának hívnak, és elkeveredtem a családomtól, de szívesen veled tartok, hogy megnézzem mit rejt a Zengő. Utána kérlek, segíts visszajutni a családomhoz. A manó suhintott és apróra változtatta a kislányt. Katica nagyon meglepődött, mégis örült a varázslatnak. Mentek, mentek, mendegéltek és közben a manó újra megtörte a csendet, megköszörülte a torkát és azt mondta, elmeséli a Zengő legendáját.

A Zengő legendája visszanyúlik régre,

Egy pár és babájuk szerepelnek benne.

*Ez az asszony többre vágyott, mert nem volt neki pénze,
S kapzsisa nagy volt, így elindult a hegyre.
Közben találkozott az erdő szellemével,
S a szellem elmondta neki, hogy a kincset két kezével elviheti.
Ám vigyázzon, ha lejár az ideje,
A barlang szája, becsukódik örökre.
Ment is az asszony, hordta ki két kézzel,
Babáját addig a barlangba tette, hogy játszhasson ott a pénzzel.
Amikor az asszony hat hordónyt kihordott,
Az ideje lejárt,
S a barlang becsukódott.
Az asszonynak még a szelleme is kereste gyerekeit,
És nem akarta, hogy halála után befogadja az ég.
Bűnbánata volt, babáját akarta,
Így hát a hegyből jövő furcsa hangok az asszony kiáltása.
Katica ezt érdeklődve hallgatta, s közben meglátott egy érdekes virágot, amelyet még soha
nem látott. Így hát megkérdezte Páfrány bácsitól:
-Páfrány bácsi, milyen virág ez? Ezt is el tudod nekem mesélni? Páfrány bácsi bólintott és
megint megköszöri torkát.
Hát, kisasszony, ez a bánati bazsarózsa.
Ennek a virágnak, nincsen búja.
Mindenki szereti, finom az illata.
Szép, gyönyörű, az eső itatja.
Védett növény, hercegnő virága, ennek a virágnak,*

Földön nincsen párja.

Magyarország a fő élőhelye,

Odaköti történelme és az élete kezdete.

Katica csodálkozva hallgatta az érdekes történetet. Kezdte nagyon megkedvelni a manót, hiszen olyan sok dolgot tud a világról, és ezt ilyen jól előadni még a legjobb színész sem tudná.

Miközben a Zengő-csúcsra tartottak, Katica megunt a csendet és megszólalt.

-Páfrány bácsi! Kérdezhetek párat? A manó bólintott és Katica feltette az első kérdését.

-Páfrány bácsi, a te életedről mit lehet tudni? Páfrány bácsi megköszöri torkát, amit Katica már kissé unt, de nem zavarta különösebben.

Hát, kisasszony, az én életemről azt lehet tudni,

Hogy tőlem mindig lehet segítséget kérni.

120 éves vagyok, örökké élhetek,

Mert a Zengőn mindenkit én vezetek.

Van egy feleségem és három gyerekem,

Ez az én boldog életem.

-Páfrány bácsi, még egy utolsót kérdezhetek? A manó újfent bólintott.

-Páfrány bácsi, te csak versben tudsz beszélni?

-Hát, kisasszony, nem. Tudok máshogy is beszélni, csak amikor állatokat vagy embereket vezetek, olyan felszabadító érzés versben beszélgetni. Még egy tudnivaló, hogy én csak azokat az embereket választom ki és vezetek végig a Zengőn, akiknek tiszta a szíve. Szóval, te igazán különleges kisasszony vagy, úgy ám.

Katica kissé fáradt lett, s egyre jobban vágyakozott a családja után. A manó ezt látta rajta, így hát próbálta felvidítani és megköszöri torkát.

Hát, kisasszony mesélek neked egy érdekes madárról. Katica szeme felragyogott, mivel nagyon szerette az állatokat.

A kuvik madár érdekes, de sajnos nem énekes.

Szereti az egeret és a kis emlősöket.

Húséges madár a kuvik,

Párjához nagyon kötődik.

Gyerekeit vele neveli, s ételt is ő hoz nekik.

Katica tátott szájjal hallgatta az érdekes ismertetőjegyeket a kuvikról.

Mentek, mentek, mendégéltek s közben észre sem vették, hogy elment az idő és már ott is álltak a Zengő kilátó előtt. A manó suhintott egyet a kezével, s nagyra változtatta a kislányt, majd megkérte, hogy vigye fel a tenyerében a kilátó tetejére. Katica ezt meg is tette és gyorsan fellépcsőzött. Amikor felértek, a kislány még mindig a tenyerében tartotta a manót és a manó megköszöri a torkát.

Hát, kisasszony, most nézheted,

A 682 méteren álló kilátóról,

Hogy a Mecsek milyen érdekes.

És milyen varázslatos itt az életem.

-Elment az idő, most meglátogatjuk a Kőmorzsoló óriást, ahol a szüleid már várnak rád. De siessünk, nehogy besötétedjen minékünk.

Gyorsan szedték a lábukat, mégis elég sok időbe telt még odaértek a Kőmorzsolóhoz. S közben a manó felhívta Katica figyelmét arra, hogy a Mecsek milyen szép és nem akarja, hogy elvegyék tőle, ahol most él. Kérte, hogy legyen mindig tiszta az erdő, tekintsen a jövőbe, hogy ő lehessen örökre a Zengő öre.

Mire odaértek a Kőmorzsolóhoz, Katicát aggódva várta a családja. Anyukája odarohant és megölelte, majd a többiek is ezt tették. A manó közben csak mosolygott. S ekkor az anyuka meglátta Páfrány bácsit, és ő sokkal jobban megijedt, mint Katica. De miután kislánya elmesélte a történetet, megnyugodott és köszönetet mondott a manónak. Aztán eljött a búcsú

ideje, a manó és Katica könnyes szemmel búcsúzott egymástól. És ekkor a manó megköszöri torkát és megszólalt:

Hát, kisasszony viszlát!

Jövőre ugyanekkor visszavárlak,

S akkor mutatok neked csodát százat.

Addig is:

Védd az erdőt, védd a Zengőt!

Védd a benne élő állatokat és az ott viruló virágokat!

